

ΟΡΦΕΑΣ ΑΠΕΡΓΗΣ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥΣ

ποίηση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2019

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ορφέας Απέργης: *Η γλώσσα τους*

1η έκδοση, Ιανουάριος 2019

Πίνακας εξωφύλλου:

Τάσος Μαντζαβίνος, «Παραίσθηση στα χρώματα της σημαίας», λάδι σε ξύλο, 50x70εκ. *Ευγενική παραχώρηση του Τάσου Μαντζαβίνου και της γκαλερί Σκουφά.*

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας

ISBN: 978-960-504-223-3

Για την ελληνική έκδοση:

© Ορφέας Απέργης & Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

e-mail: info@nnet.gr

www.nnet.gr

Μνημείο

I.

(Μνημείο)

Μου είπε πως τώρα πια έχει κακά όνειρα,
μπαίνει παλιό αμάξι στον κήπο και καταστρέφει όλα τα
 δέντρα που φύτεψε παλιά
και πως είναι μικρός στο δρόμο με τις λάσπες και του
 κολλάει το πόδι και δεν μπορεί
πια να περπατήσει,
κι ήτανε, λέει, στο γήπεδο στο 4-1 με τον ερυθρό αστέρα
και πέφτανε λίγο-λίγο οι φωτοβολίδες
παφ!
κι ερχόντανε προς το μέρος του
κι έπρεπε πάση θυσία να βγει να φύγει ν' αναπνεύσει
αλλά το γήπεδο είχε γίνει χοάνη
ορυχείο σωστό και βαθύτατο
κι έπρεπε πια ν' αναρριχάται
χέρια πόδια να σηκώνουνε το κουρασμένο εφηβικό
 σώμα του γηπέδου
πάνω στη σκάλα που τώρα είχε γίνει σκάλα πλοίου,
κι ύστερα πως βγήκε ξανασασμένος
κι ήτανε κάτω
στα Πατήσια οδομαχίες
κι αυτός προσπάθηγε να κρυφτεί
αναρχικοί και χαφιέδες παίζανε κρυφτό
και δεν τον παίζανε
μόνο φωνάζανε τ' όνομά του και το

«φτου Ξελευτερία»
και το «σ' έπιασα».

Μου είπε πως τώρα πια έχει κακά όνειρα
και πως μεγάλωσε η γενιά του
και πάει
αφήνει καμιά φορά αξυρισιά
και δεν τον νοιάζει πια
και πως είδε και τον παλιό του το δάσκαλο
τον παιδίατρο,
το Συνανιώτη,
πολλά του έμαθε μυστικά της τέχνης
της ίασης
και τώρα πώς μεγάλωσε και πάει
καλιά του κι αυτός
θρόμβος επί εδάφους Σι-Έι
ολημέρα στο σωτηρία
χωρίς να μπορεί να σε δει κανονικά,
κι αυτόν τον είδε στα παλιά του,
τις διδασκαλίες του και το καλαμπούρι
«αυτή είναι η ιατρική, μερικές φορές βάζουμε καλσόν
και μερικές δε βάζουμε»,
εννοούσε το καλσόν διαβαθμίσεως
που ασκεί πίεση στα πόδια για να μη γίνει θρόμβος
από την ακινησία επί της κλίνης
και πάει στον πνεύμονα,
όπως τώρα που αυτός,
αυτός που δίδασκε πεθαίνει.

Τα κακά όνειρα είναι από
το φάρμακο για την πίεση,
μου λέει
και τώρα θα πάει να κάνει
στον ευαγγελισμό
μελέτη ύπνου
γιατί μπορεί το φάρμακο να κάνει και άπνοιες
νυχτερινές
και μπορεί έτσι να του 'ρχονται και τα όνειρα,
και είναι ακριβό το υγεία
για την ίδια μελέτη ύπνου χρεώνουνε τα διπλά
και η σύνταξη δε φτάνει
και η ιδιωτική ασφάλεια είναι μόνο για εκείνη
αυτός δεν έχει παρά
την ασφάλεια του δημοσίου
γι' αυτό θα πάρει το μετρό
να πάει να δει
εκεί στον ευαγγελισμό
από πού έρχονται τώρα μετά τόσα χρόνια
τόσα πολλά όνειρα
κακά μαζεμένα.

Χτες είδε πως τον πήρανε στο κατόπι
κάτι νεαροί να του πάρουνε το χαρτοφύλακα
κι ένας απ' αυτούς
«σου έμοιαζε».

II.

Κάθε τόσο
μου μιλάει,
το έχει ανάγκη,

Να πεις όλη την αλήθεια
μου λέει

γιατί δεν είναι,
δεν είναι
άλλος τρόπος
μέσα στους ανθρώπους.

Δεν είναι ανθρώπινοι
όλοι οι τρόποι
της αλήθειας

και δεν ανήκει στους ανθρώπους,
όμως οι άνθρωποι τής ανήκουνε.

Μην κρύβεσαι,
μου λέει,

όλη μου τη ζωή,
στα κρυφά,

δε γνώρισα άλλο
από ανθρώπους

κι όλοι τους παίζανε κρυφτό.

Σταματάει να μιλάει,
ύστερα ξαναλέει,

Αν υπάρχει τρόπος
να πεις όλη την αλήθεια
δεν είναι ανθρώπινος.

Οι άνθρωποι
παίζουνε κρυφτό.

Παίζει κρυφτό το αίμα.

III.

Μάτωναν τα γόνατά μου
όποτε έβγαινα να παίζω στη γειτονιά,
ήτανε μια αναγκαστική σχεδόν
τελετουργία
ώστε να αποδείξω
ότι μου άξιζε να παίζω κι εγώ μαζί τους,

γι' αυτό έδειχνα μεγάλη αυτοθυσία
και ζήλο
ιδίως άμα παίζαμε κρυφτό
κι έπρεπε πάση θυσία
να βγω να φωνάξω εγώ
το «φτου ξελευτερία»

εγώ ο καλύτερα κρυμμένος
ο άμαθος
που ήξερα να κρύβομαι καλύτερα
(από φόβο),

κρύβεται χειρότερα
όποιος δε φοβάται,
μου έλεγε μετά, να με παρηγορήσει
που φοβόμουνα,

μετά, όταν μου έκανε τις πλύσεις με τ' οξυζενέ

και άφριζαν οι τελετουργικές πληγές
των γονάτων μου,

αλλά δε με πείραζε πια,
γιατί έτσι
μόνο έτσι
ήξερα κι εγώ ότι ανήκω.

IV.

Όλη μου τη ζωή
δε γνώρισα άλλο
από τους ανθρώπους.

V.

Άρα ξεκινώ
γράφοντας
τον ήπιο το σκοτεινό
τον ήρωα των χρόνων της απώλειας,

έζησες χίλιες ζωές
με πάνω στην καμπούρα σου
τηνπραμάτεια πολλών ανθρώπων,

πες μου,
πώς είναι ο χρόνος ο μοιρασμένος;

μίλησέ μου,
το έχεις ανάγκη,
πώς είναι να φοβάται ο χρόνος
και να φεύγει
και να γίνεται
η μοιρασιά,
με πάνω πολλά κεφάλια
να σπαρταράνε
ψυχωφελώς,
πώς είναι;

πώς είναι
οι άνθρωποι

να κρατάνε στα δόντια τους μαχαίρι
και να 'ναι ήρωες μέσα στο καλοκαίρι
μαζεύοντας αχινούς και πεταλίδες;

πού είσαι χριστόψαρό μου,
για δε μιλάς;

Μ' έπαιρνε
διακοπές ατελείωτες

νερό ουρανόσ βράχια
σπαρτάραγε η θάλασσα
κι ο χρόνος χανότανε μέσα στο καλοκαίρι

καμπούριαζε πάνω από τα λιανά πετραδάκια
κι έψαχνε τ' άσπρα
τα ολόασπρα,

τα 'βαζε στη σειρά
όλα μαζί, τακτικά,
και μου 'λεγε με προσποιημένη (το ξέρω πια)
σοβαρότητα,
αυτό είναι δικαιοσύνη,
όλα μαζί στη σειρά,
να μην εξέχει κανένα

κι έτσι ο χρόνος δεν τα ξεχωρίζει
και τα βάζει όλα μαζί
να υπομένουμε τη θάλασσα
και να λειαινούνται,

αλλά εγώ πείναγα πια
κι ένιωθα το χρόνο
να μην περνάει
ενώ έφευγε
στην πραγματικότητα

και φοβόμουν
ότι οι διακοπές θα τελειώνανε
αλλά ο χρόνος θα είχε μείνει κολλημένος
σε κάποιο μάθημα
δικαιοσύνης
και

πού είσαι τώρα,
ήρωα των χρόνων που απώλεσα;

VI.

Μου είπε
σα θύμα της δικής του
της δικαιοσύνης
που ήτταν,

Ο δίκαιος υποφέρει πολύ
κι αυτό είναι
η δικαιοσύνη,
η δυσκολία

VII.

Ο δίκαια μορφωμένος
εαυτός σου
εκλεπτυσμένο θηρίο –
πιο ύστερα, ζωάκι εκπαχύνσεως.